

Brat Bili Pol i Brat Vilijam Branham.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 17.
Serbian.

Poslendnji Trenuci.

...Ja sam vaskrsenje i život; ko veruje u Mene, čak i ako umre, oživeće.

Jevanđelje po Jovanu 11:25

Dok sam gledao telo našeg Brata Vilijama Branhama koje je ležalo u bolničkoj sobi, nisam mogao a da se ne setim snažnog, dinamičnog duha koji je vikao protiv Jezabele i denominacionih duhova zemlje. Sada to više nije bio prorok Božiji, to je bilo jadno, ranjeno i izmučeno telo koje nije imalo čak ni kosu na glavi, otklonjenu pre operacije.

Za vreme njegovog boravka u bolnici, smatrao sam nemogućim da se on neće oporaviti; čak i kada sam saznao da je umro, nisam mogao čak ni da shvatim tu činjenicu. Tako da sam i dalje očekivao da će on napustiti bolnicu. Na zahtev Bilija Pola, izabrao sam pogrebnog direktora, ali zbog mog čvrstog uverenja da će prorok još uvek živeti, uputio sam ih da ne uklanjaju telo bez mog prisustva. Hteo sam da budem siguran da se neće dogoditi ništa takvo, o čemu ja ne bih znao.

U čekaonici, Brat Bili Pol me je zamolio da saopštim ostalima šta se dogodilo. Kada sam ja to radio, Bili je stajao i zamišljeno gledao kroz prozor. Zatim nas je pozvao da pogledamo neobičan nebeski prizor, gde su se na jednom mestu nalazile zalazeće sunce, mesec i večernja zvezda. Ova tri nebeska tela na zapadnom nebu, bila su toliko blizu jedno drugom, da sam mogao da ih pokrijem palcem ruke ispruženim ispred očiju. Zvezda, mesec i sunce su sijali skoro jednakim sjajem. Ja nikada nisam video tako sjajnu zvezdu. Činilo se kao da iz nje izvire zruci svetlosti. On je rođen pod znakom, i ja sam, zajedno sa Bilijem Polom i mnogim drugima, svedok da, kada je ovaj Božiji prorok otišao iz ovog života, na nebu je bio znak.

Naša mala grupa stajala je u svojim razmišljanjima i zamišljeno pevala "Veruj, samo veruj." Bili je rekao da bi njegov tata voleo da tako bude. Dok su reči nežno lebdele po sobi: "Veruj, samo veruj, Bogu je sve moguće", svako je imao svoje misli, i stalno se činilo da svi imaju isto osećanje, kao i Hristovi sledbenici koji stoje u podnožju krsta. I dalje su videli zemaljsku slavu koja, kako im se činilo, treba da okružuje njihovog Gospodara u Njegovom Carstvu na ovoj zemlji. Iako nisu imali ni senku sumnje da je to njihov Mesija, bili su zbunjeni kada je zapretila smrt na krstu, a onda je to postala stvarnost. Tako i mi, koji smo tog dana stajali tamo, nismo imali ni senke sumnje da je to Božiji prorok o kome se govori u Malahiji 4, koji je morao da dođe, kako Bog ne bi „porazio zemlju prokletstvom“. Isto tako, i mi smo bili zbunjeni smrću ovog Božijeg čoveka.

Braća su zatražila dozvolu da pogledaju prorokovo telo. Ukupno ih je bilo šezdeset, ali bolnička pravila su bila veoma stroga, i pustili su samo sedmoro ljudi. Na molbu Brata Bilija, izabrao sam sedmoro, od šezdeset; Okrenuo sam leđa i po sećanju nazvao sedam imena. Bili su to Brat Bler, Brat Evans i još petoro. Dok je sedmorica prilazila prorokovom krevetu, jedan od njih, Brat Jorl Martin, je počeo govoriti o mestu u Pismu, gde je Ilija bio uznesen, gde se govorilo o ognjenim kolima koja su ga odnela. Bila je to veoma dirljiva scena, kada smo se mi uzeli za ruke i, stojeći oko kreveta, ponovo zapevali "Veruj, samo veruj."

Stigao je pogrebnik; telo su prekrili crvenom somotnom tkaninom i stavili na kolica, zatim ih otkotrljali u lift i dalje u kola hitne pomoći.. Tokom svog ovog kratkog putovanja, držao sam se što bliže prorokovoj glavi, očekujući da će mi svakog trenutka šapnuti: „*Brate Grin, vodi me odavde!*“

Brat Bili Pol je obećao da će njegova majka odlučiti gde će njegov otac biti sahranjen, da li će to biti u Tusonu, ili Džefersonvilu. On se držao datog obećanja, tako da je izvršenje ove odluke čekalo dovoljno oporavljanje Sestre Branham od potresa mozga. Kada je to došlo, njena odluka je bila da preveze telo u Džefersonvil na sahranu.

Prvo me je začudila i šokirala vest da će telo biti balzamovano za transport po zemlji, ali onda sam se setio stiha, gde je Lazar bio umotan u pogrebnu odeću, kao i mesta gde je Isus balzamovan. Po Reči Božijoj, to im nije bila prepreka. Stoga sam se odlučno okrenuo pogrebnom direktoru i potpisao potrebna dokumenta za balzamovanje.

Nastavak zadivljujuće fuzije prorokovih kostiju, bila je poruka direktora pogreba o odličnom stanju krvotoka tela. Rekao mi je da je zbog toga tečnost dospevala u svaki delić njegovog tela. „Od svih ljudi nad kojima smo radili, on će se najbolje sačuvati“, bile su njegove reči.

Brat Bili Pol me je pozvao u svoju hotelsku sobu, ali pre nego što sam otišao, otišao sam ponovo i preduzeo mere predostrožnosti da čuvam prorokovo telo. Zamolio sam pogrebnika da ga smesti u posebnu prostoriju i zatvori vrata, sve vreme dok nisam bio tamo. Iskreno, mislio sam da Brat Branham neće biti tamo kada se vratim.

Nakon što sam Bratu Biliju Polu i Sestri Lojs dao pilulu za spavanje i uverio se da spavaju, ostavio sam ih kod Brata Bordersa, koji je spavao na sofi, i počeo da telefoniram sa vestima o smrti Brata Branhama. Dok sam ovo izveštavao Bratu Nevilu iz Džefersonvila, doputovao je Brat Vilard Kolins sa svojom porodicom, koji je iste večeri napustio Tuson. Oni su, naravno, bili neizmerno tužni, ali mi je bila velika uteha kada je Brat Kolins rekao: „Brate Grin, želim da ti kažem koliko te cenim za sve što si učinio za Brata Branhama.“ Nastavio je govoreći: „Brat Branham me je zamolio da pokrenem crkvu u Tusonu; ja sam ga izneverio, ali ti nisi. U Tusonu je morala postojati crkva, da bi Brat Branham imao mesto, gde bi njegova porodica mogla da se klanja i da bi on mogao da vrši Gospodnju večeru.“

Došlo je vreme kada sam morao da letim sa telom proroka u Džefersonvil. Bilo mi je teško na duši da idem sam, pa je brat Kolins pristao da ide sa mnom na aerodrom. Kada smo stigli u pogrebno preduzeće, telo je ležalo u malom sivom kovčegu, poklopac je bio zatvoren, i oni su

već počeli da ga pakuju. Smatrao sam da je važno imati svedoka da je prorokovo telo još uvek u kovčegu, pa sam zamolio da se otvori, kako bi Brat Kolins mogao da ga pogleda. Tako su i uradili.

Ova scena je zauvek ostala utisnuta u mom umu: telo Brata Branhama je bilo obučeno u belu odeću, lice mu je sijalo od ulja, iz njegovog lica je izbijao takav sjaj, da se činilo kao da je osvetljavao sobu. Jedino što mi je palo na pamet je - kako je Brat Branham opisao te ljude, koji su bili „izvan vela vremena“.

Nakon što su se putnici ukrkali i teret je bio utovaren, njegovo telo je poslednje utovareno u avion Trans World Erlajns. Zauzeo sam mesto što bliže prorokovom telu, koje se nalazilo u odeljenju za prtljag. Tako sam se često, kada sam ulazio u avion, molio da mi Bog daruje da imam siguran let, da me On uzme i iskoristi, i bezbedno odvede kući, mojoj porodici. Ovaj put je bilo drugačije; rekao sam: „Gospode, ako želiš da uzmeš Svog proroka u ognjenoj lopti, kao što si Ti učinio Iliji, ja ću rado otići sa njim.“

Sleteli smo u Sent Luis, prorokovo telo i ja, čekajući odgovarajući avion za nastavak putovanja. Nikada nisam napuštao kovčeg, čak ni kada su ga kotrljali po ogromnom aerodromu do magacina. U tom magacinu, ponovo sam imao priliku da provedem šest sati budan, prislonivši uvo na kovčeg. Svakog trenutka sam očekivao da ću čuti proroka kako kaže: „Brate Grin, izvadi me odavde.“ U magacinu je bilo usamljeno i hladno, kroz glavu su mi prolazile misli, pitanja, još više pitanja... Šta sada?

I ponovo mi je u pomoć pritekla verna Reč: „Čak i ako mrtvi uskrsnu, oni neće verovati.“ Uostalom, šta bih ja radio, da mi se on obrati? Da li bi mi neko poverovao, kada bi on vaskrsnuo? Da li bi mi Brat Bili Pol poverovao? A Brat Borders? Ili bi mene okrivili za nestanak tela? U tom trenutku sam odlučio da pitam Gospoda da li mi On pokazuje da će on morati da vaskrsne sa svima, koji su umrli u Hristu. Zatim sam rekao: „Gospode, ne daj mu da ustane ovde gde sam samo ja. Sačekaj dok bude svedoka.“ Plašio sam se da mi ljudi neće verovati. I prema Reči, oni ne bi verovali, ako nisu bili predodređeni da veruju.

U Džefersonvilu nas je dočekala grupa ožalošćenih, među kojima je bio i gospodin Kut, blizak prijatelj Brata Branhama, koga je Bili Pol izabrao da bude direktor sahrane, a takođe i mrtvozornik, zadužen za slučaj smrti. Prisustvovao je i onaj čovek, čiji se glas čuje na snimcima sastanaka širom zemlje, koji je glasnim i zvučnim „Amin“ naglašavao prorokove reči. Njegova odanost i ljubav prema ovom Božijem čoveku, bili su bez premca među sledbenicima i vernicima njegove poruke. Jednom, na sastanku u Šrivportu, povikao je: „Volimo te, proroče!“ I Brat Branham je pogledao dole i rekao: „Brate Ben, ja tebe volim takođe.“ Tako je predani Ben Brajant doleteo avionom iz Amarila, prosto da bi bio prisutan dok su proroka vraćali u njegov rodni grad.

Brat Ben je toliko poštovao telo svog proroka da je, kada je trebalo da pomogne da istovari kovčeg, skinuo šešir i ne nalazeći gde da ga stavi, jednostavno ga je bacio preko glave na zemlju. Video sam to; to je jedna od mnogih stvari koje su mi se toga dana urezale u pamćenje. Sada se sećam kako je Brat Branham rekao o Bratu Benu: „Moj brat sedi ovde, sav od krhotina iz Drugog svetskog rata, koje muče njegove nerve. Ja ga volim. Pošto je on

otišao u rat, nisam morao da idem tamo." Govoreći to, u prorokovom glasu se osetilo duboko duševno uzbuđenje. Sveto pismo kaže: „*Ako primaš proroka, u ime proroka, dobićeš proročku nagradu.*”

U pogrebnom zavodu, ponovo sam hteo da budem siguran da se u kovčegu nalazi telo Brata Branhama, pa sam zamolio gospodina Kuta da mi ga otvori. Podigavši poklopac, ponovo se preda mnom ukazala ista nezaboravna slika: Brat Branham je ležao u skromnom kovčegu, u beloj odori, lice mu je sijalo. Ovaj kovčeg, koji je korišten za transport prorokovog tela, kasnije je zamenjen drugim, koji su izabrala rođena braća i sestre Brata Branhama. Taj preostali kovčeg, kako mi je gospodin Kut rekao, kasnije je upotrebljen za sahranu jednog siromašnog lica. Verujem da je siromah sahranjen u pomazanom kovčegu.

Umoran i rastrojen, uveče sam došao u hotelsku sobu, ali nisam mogao da zaspem. Setio sam se da je Brat Li Vejl bio u gradu; možda on zna odgovor. Brat Branham je veoma pohvalno govorio o Bratu Vejlu, i čak je govorio da, ako želite da znate u šta on veruje, pitajte Brata Vejla. On stoji kao svetionik poruke Brata Branhama, bacajući svetlost iz Svetog pisma. Negde oko ponoći, stigao sam u sobu Brata Vejla i podigao ga iz kreveta. Zamolio sam ga da mi nekako pomogne da razumem.

„Ja ne razumem, baš kao i ti”, odgovorio je. Ponovio je vizije, uključujući i viziju šatora. „Osim ako Bog nije smanjio posao”, rekao je, „on mora ustati.

I ponovo sam ležao u hotelskoj sobi i razmišljao: „Gospode, ako si već uzeo svog proroka sa scene, i on je već izgovorio sve tajne, i sledeće što će se desiti je vaskrsenje onih koji su usnuli u Hristu, onda želim da Ti zahvalim za sve privilegije koje su mi date.” Setio sam se vremena kada je Brat Branham prvi put posetio Tabernakul Tuson. Bila je nedelja, 21. novembra 1965. godine. Prethodne subote me je zamolio za pet minuta da kažem ljudima koliko je on zahvalan što sada postoji crkva u Tusonu. Nikada neću zaboraviti šta je rekao te nedelje: „Zahvaljujem Bogu što je Brat Grin sledio vođstvo Svetog Duha.” Pomislio sam: „O, Bože! Da li sam to zaista uradio?”

Toliko sam bio u neznanju o vodstvu Svetog Duha u svom životu, da čak nisam ni znao da je to ono što je i bilo, ali bolje vodstvo se ne može naći. Obuzela me je toplina blagoslova, pri pomisli da sam učinio ono, što je tražio od mene. Kada me je zamolio da otvorim bogomolju, rekao je da sam to ne može učiniti, jer je obećao propovednicima punog jevanđelja u Tusonu, da neće otvarati crkvu. Međutim, osim mene, molio je i drugu braću da obezbede mesto za bogoslužjenje. Svaki put kada bi pronašli zgradu, dolazili bi i pitali ga da li bi to bila odgovarajuća lokacija. Na njihovo čuđenje, sve predloge je prihvatao veoma hladno, kao da nije bio zadovoljan njima. Nisu razumeli da je to zato, što je bio veoma pošten u držanju svoje reči slugama ovog grada. Međutim, nasamo je nastavio da me pita kada ću doći i otvoriti crkvu, kada ću ponovo doći da propovedam. „Da nemaš dobru crkvu u Teksasu, došao bi i osnovao je ovde”, rekao mi je.

Sa strahopoštovanjem sam se sećao toga dana, 21. novembra, kada je on prvi put stajao za propovedaonicom u Tabernakulu u Tusonu i rekao: „Želim da znate: ovo je moja crkva.” Rekao je: „Ako, kada Gospod dođe, a ovde ostanu samo dvoje, budite jedan od njih.”

U to vreme, to mi je ulilo nadu da će nas njegove reči sve privući da zajedno služimo u ljubavi i miru, u jedinstvu i interakciji.

Te usamljene, besane božićne noći, ležao u svom krevetu, prebirajući događaje iz poslednjih nekoliko meseci, činilo se kao da su neki događaji, koji su se izdvajali od svih ostalih, počeli da dobijaju neko značenje. Prvo, bio sam veoma zadovoljan što sam, bez ikakve zadnje misli, sledio volju Božiju, kako je svedočio Njegov prorok, i osnovao crkvu u gradu Tusonu. U mislima mi se probudilo sećanje da je stajao preko puta ulice, ispred zgrade koja je kasnije postala tabernakul, i gledao kako parada prolazi. To je bio trenutak kada je orkestar prestao da svira i, došavši do ove zgrade, iznenada počeo da svira melodiju "Hristovi Ratnici, napred." Setio sam se nedelje, 21. novembra, kada je izgovorio te lepe reči o tome šta sam uradio i kada sam ga zamolio da me rukopoloži. Dok sam se sagnuo pred njim, u njegove reči, koje se čuju na snimku, otkrivaju da mu je Bog pokazao zgradu tabernakula i pre, nego što sam je iznajmio. Veran svojoj reči, on mi nije to rekao; dozvolio je da me Bog tu dovede. Dok sam ležao na svom krevetu, pala mi je na pamet druga zapanjujuća misao: ja sam poslednji sveštenik koga je rukopoložio.

Te noći, kao i inače, razmišljajući, misli su mi odlutale do novembarske službe Dana zahvalnosti, u Šriportu, i dirljivih sećanja na propoved "Na krilima snežnobelog goluba." Njegov glas je ponovo zazvonio u mojim ušima, dok sam se sećao njegove poruke o golubu, koji vodi orla. To je bio znak odozgo. Moja mala sestra Barbara se pojavila pred njim u molitvenom redu, te večeri. Bila je peta po redu. Prorok je, okrenuvši leđa prvim petoro ljudi, radio sa svakim od njih, kako mu je Gospod pokazivao: moćna manifestacija tog poslednjeg svojstva, koja prethodi Dolasku Gospodnjem.

Kada mu je Barbara, koja je patila od migrene, prišla, rekao je: „Evo mlade žene, koju ne poznajem. (Ja sam u tom trenutku bio u crkvenoj kancelariji i upravljao telefonskom komunikacijom sa dvadeset osam crkava, povezanih širom zemlje.) „Sačekajte malo“, nastavio je, „rekao sam da je ne poznajem, ali poznajem onoga, kojeg ona zna. Brat Peri Grin, u viziji, stoji tačno ispred mene. Ovo je njegova sestra.“

Prisustvovao sam sastancima Brata Branhama od 1950. godine, i uvek sam se nalazio negde pozadi, ali u svom umu sam tražio od Gospoda da prorok javno vidi viziju o meni. Te mračne božićne večeri, pala mi je treća moćna misao: To je bila poslednja vizija koju je Brat Branham imao javno.

Te večeri, moje misli su se nastavljale dalje i dalje, nosile su me ka onim sastancima, kojima sam prisustvovao, nakon sastanaka u Šriportu. Te poslednje, velike, neponovljive poruke, bile su izrečene na zaključnom, vihornom putovanju po Zapadu, završavajući poruku Nevesti. Grad Juma u Arizoni, čuo je tajnu uzimanja Neveste u Uznesenje, u propovedi "Uznesenje". Zatim su, kao u stakato stilu, u Kaliforniji, 5. 6. i 7. decembra, izgovorene proročke propovedi: "To, što će biti", "Savremeni događaji razjašnjeni proročanstvom", i "Rukovodstvo," u gradovima Raelto, San - Bernardino i Uvest Kovin.

Vozeći se iz Kovina u Tuson, primetio je bliskim prijateljima, koji su putovali u kolima sa njim: „Pa, jednom, možda, mene više neću biti ovde. Kada čujete za ovo, jedite nedopečen biftek i

sećajte me se." Osnova za ovu izjavu su bile reči njegovog brata Hauarda, kada su zajedno putovali. „Bile“, rekao je, „nakon što mene ne bude, kada budeš jeo nedopečen biftek, seti me se“. Sa nostalgijom sam se sećao onih vremena, kada smo Brat Branham i ja bili na putu i on mi je govorio: „Hajde da stanemo i pojedemo nedopečen biftek i setimo se Hauarda.“ Sada, svaki put kada pojedem nedopečeni biftek, ne mogu a da se ne setim Brata Branhama, kako je voleo stoku, krave, zapad, kako je u njegovom srcu, odanom pustinji i divljini, uvek postojala čežnja za tim. Kada je on toga dana putovao sa svojim prijateljima iz Kovina, ponovio je onu izreku, koju mi je rekao u avgustu iste godine: „Toliko mnogo ljudi čeka šator, ali se ja pitam da li oni čekaju Uznesenje, ili čekaju šator?“

U nedelju, 12. decembra, Brat Branham nije došao na jutarnju službu u tabernakul, jer je imao neke sastanke. Jedan od njih je bio sa Bratom Vejlom, koji je upravo završio uređivanje knjige "Izlaganje sedam crkvenih doba." Bio je neizmerno srećan što je sada dostupna narodu. U svom razgovoru sa prorokom, toga jutro, Brat Vejl je rekao: „Brate Branhame, ima ljudi koji kažu da ti i jesi Sam Sin Čovečiji“.

Prorok je odgovorio da je o tome često govorio na traci: „Li“, rekao je, „ja nisam Sam Sin Čovečiji. Ja sam samo jedan od sinova čovečijih. Sin Čovečiji je prorok. Prorok su usta Božija; tako da moram da govorim u prvom licu, ali to nisam ja, to je On.“

Toga jutro, nakon sastanka, Brat Branham je ručao u restoranu "Fjor kafeterija", moja porodica i ja smo, takođe, bili tamo. Dok smo stajali kod kase, da platimo račune, rekao mi je: „Bili kaže da večeras imamo večeru Gospodnju u crkvi.“

Odgovorio sam da je tako, i on je rekao: „Doći ću i ja, hoću da ti pomognem.“

„Brate Branhame“, ponudio sam, „rado ću vam ustupiti svoju službu.“

„Ne“, rekao je, „ti si pastor. Ti nastavi, kao i uvek, i pripremi poruku, a ja ću za tebe prirediti večeru Gospodnju.“

Pitao je za vino i hleb i da li imamo poslužavnik sa čašicama, i ja sam odgovorio da sam ga kupio. „To je dobro“, rekao je, „ali, znaš, ja više volim šolju.“ (On je to zaista rekao, i ja ću za to odgovarati u Danu Suda.)

„Brate Branhame“, rekao sam, „u Džefersonvilu ste koristili poslužavnik sa čašicama.“

„To je bilo zbog ljudi“, rekao je. „Na samom početku smo koristili šolju, onda su svi počeli da se plaše da će neko od nekoga dobiti tuberkulozu ili nešto drugo, tako da sam dozvolio da se koristi poslužavnik sa čašicama. Nije to ništa, ali, znaš, Gospod i Njegovi učenici su koristili šolju.“ Tu sam odlučio da ću koristiti šolju, ali u to vreme je nisam imao. Da sam tada znao to, što sam naučio u tom trenutku, kupio bih šolju.

Prisećao sam se kako je ušao te večeri, seo među sakupljenima, a zatim ustao da prođe na platformu. Nisam tražio od njega da ide napred, za šta su me neki kritikovali, ali sam imao razlog. On me je naučio da budem takva osoba, da sam mogu da ulivam poverenje onima,

koji su dolazili na bogoslužnje u tabernakul. Znao je da sam ga uvek pozivao, ali je znao i da nisam postizao uspeh na račun njegove slave. Da sam insistirao na tome da, svaki put kada dođe, izađe za govornicu, ne bih se razlikovao od grupe preduzetnika, koji su ga koristili da privuku masu ljudi. To je snimljeno na traci, i na Nebesima, kao što sam rekao, Brat Branham ne bi mogao čak ni da propoveda u Tabernakulu onoliko, koliko sam želeo, ali, u isto vreme, moja duboka želja je bila da imam mesto za njega, gde može da dođe na službu i da se ne oseća obaveznim da uzme sve u svoje ruke. To je trebalo da postane mesto za bogoslužnje, gde bi mogao da dođe i da se moli sa ostalim ljudima, da ima drugarske odnose, da se kreće među njima i da se druži, što je i on i činio. Bio je zadovoljan što je to tako.

Iste nedelje, u sredu uveče, otvorio sam službu, tako što sam pozvao okupljenu braću da svedoče, i, na opšte iznenađenje, Brat Branham je prvi ustao.

„Brate Peri“, rekao je jednostavno, „želim da iskoristim svaku priliku, da izrazim Gospodu zahvalnost“

U nedelju uveče, 12. decembra, propovedao sam poruku pod nazivom “Bog nikada ne kasni.” I danas me hvata uzbuđenje, kada se setim kako sam u svojoj propovedi govorio o tome kako je Simeon držao Isusa, da je „čovjek držao Boga, Emanuila u rukama“, i prorok Božiji, sedeći na platformi iza mene, rekao je na ovom jasno „amin“. Takvo iskustvo se ne zaboravlja. Kao i brat Ben, na isti način je podržavao propovednika; i nikada nisam kritikovao Brata Bena zbog toga. Ovo je prirodan i biblijski način izražavanja saglasnosti.

Dok sam ležao tamo, sećao sam se koliko sam bio uzbuđen kada sam od Bilija Pola saznao za niz beleški, koje je njegov otac nameravao da upotrebi u Džefersonvilu, u propovedi koju će propovedati 26. decembra: “Sin nam se dade, Dete nam se rodi.” Bio sam oduševljen što su u njegovim beleškama bile reči koje sam ja koristio: „Čovek je u svojim rukama držao Emanuela, Boga“.

Ja ne znam da li je napravio te beleške pre ili posle moje propovedi, ali, u svakom slučaju, bio sam uzbuđen time, što sam to već rekao. Ako je to bilo pre moje propovedi, možda je zato tako glasno rekao „Amin“. Ili je, možda, uzeo beleške posle moje propovedi, pripremajući se za propoved koju je trebalo da drži 26. decembra.

Sećao sam se kako je on planirao da dođem i uspostavim telefonsku vezu, da bi ljudi mogli da čuju njegovu božićnu poruku, za dan posle Božića. I njegove kobne reči: „Istovremeno ćeš moći da vratiš nazad ovaj auto, u kome ću ja ići tamo. Brat Velč Evans ga je nedavno pregledao i popravio sve sitnice, a Brat Hikerson ga je pogledao, kada sam ja poslednji put bio u Džefersonvilu. Brate Grin, tebi će pripasti divan auto.“ Prorokov glas, koji je opisivao automobil koji ga je odveo samo do Teksasa, na putu za Džefersonvil, ponovo je odjeknuo u mojim mislima.

Isto nedeljno veče, 12. decembra, održao je propoved pod nazivom “Pričešće”, koja je kasnije postala prva knjiga u prvoj seriji knjiga, pod nazivom “Izgovorena reč.” Nikada nisam čuo da je neko verovao u „duhovno zajedništvo,“ dok ga nisam čuo kako je vrlo jasno objasnio te večeri, da su neki verovali u to, iako su, takođe, tvrdili da ga priznaju za Božijeg proroka. Nije

ostavio nikakvu sumnju, da je takvo učenje suprotno Reči. Pokazao je da mi bespogovorno moramo vršiti ova tri obreda: krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista potapanjem u vodu, uzimanje večere Gospodnje od beskvasnih hlebova i vina, i pranje nogu. Rekao je da je pogrešno to raditi, smrt, a ne raditi to, takođe je smrt.

Tek kasnije sam saznao šta sam uradio, izabravši te večeri nekoliko ljudi, da pomognu u podeli Večere Gospodnje, jer su to bili ljudi koji su verovali u duhovno zajedništvo i nikada ga u životu nisu primili. Eto šta znači „dovesti nekoga u tešku poziciju“, i ja sam to nesvesno uradio. Prvo su oni čuli proroka Božijeg kako stoji i to propoveda, zatim ih je pastor pozvao da dođu i to urade -eto, takva je situacija. Posle toga, Brat Branham mi je dao hleb i vino. Onda je došao red na njega, i dobro se sećam kada je pružio ruku i uzeo čašicu sa sredine poslužavnika, okrenuo se prema ostalima, i rekao: „Neću više piti plodove vinove loze do toga dana, kada uđem u carstvo Oca mojega“. Iako je citirao Isusove reči, on je takođe ispunio prototip svog života i službe.

Te božićne noći, dok sam ležao na svom krevetu, sinulo mi je četvrto shvatanje: bio sam poslednja osoba koja je primila Večeru Gospodnju iz ruku našeg brata.

Duga noć kontemplacije i traženja odgovora, došla je do kraja. Sledećeg dana, na zahtev Brata Nevila, nastupio sam pred skupštinom Branham Tabernakula u Džefersonvilu, prepričavajući im sve meni poznate događaje od prošle nedelje. Meni je pripala čast da stojim na propovedaonici i ispričam tim ljudima detalje smrti ovog proroka, koga su trideset četiri godine nazivali pastorom.

Toga dana, na putu do aerodroma da dočekam Brata Bilija Pola, koji je dolazio sa svojom majkom, sestrama, Josifom, Bratom Bordersom i Bratom Džordžom Smitom, ponovo sam stao kod u pogrebnog preduzeća. Još pre nego što je poleteo iz Amarila, Brat Bili me je zamolio da sa sobom ponesem periku njegovog oca, da bih je stavio na glavu Brata Branhama, što je bilo prirodno, i moglo bi sakriti to mesto, gde je operacija na mozgu izvršena. Tako sam i uradio. Uložak je bio pričvršćen na mesto i izvršio sam poslednju proveru tela, pre nego što je Bili Pol stigao.

Kada su mi otvorili kovčeg, iznenadila me je činjenica da više nisam prepoznavao Brata Branhama. Sa perikom na glavi, izgledao je star oko trideset pet godina, a ne pedeset sedam. Izgledao mi je onako, kako je izgledao na fotografiji u Hjustonu, gde se pojavio venac svetlosti. Izrazio sam zabrinutost gospodinu Kutu, rekavši da Brat Branham izgleda premlad i da se Bratu Biliju Polu to možda neće dopasti. „Njegova usta su suviše izražajna. Imao je tamniji ten, nego što ste ga vi napravili“, rekao sam gospodinu Kutu. Rekao je da će videti šta može da se uradi.

Stigao je Brat Bili Pol i svi koji su bili sa njim. Nakon što je njegova majka bezbedno stavljena u ruke dr Sema Ej dara, odmah smo otišli u pogrebno preduzeće. Kada smo zajedno pregledali telo, okrenuo se prema meni i skeptično rekao: „Šta ste to uradili sa mojim tatom?“ Bilo je to iskreno pitanje, koje je dolazilo iz srca punog gorčine, izražavajući uznemirenost i prekor zbog onoga što sam ja, kako je on mislio, uradio. (Kakav bi metež tek nastao, da sam došao u Džefersonvil sa praznim kovčegom!... čak i da mrtvi vaskrsnu, neće poverovati.) Rekao sam

Biliju, i gospodin Kut je bio svedok, da je telo njegovog oca takvo stiglo sa mnom iz Amarilla.

Sledećeg dana, telo je gledala majka Sestre Houp, gospođa Brumbah, ona se okrenula prema meni i kroz suze rekla: „Brate Grin, ovo je takav Bili... kakvog sam ga poznavala... kada je oženio moju ćerku.“ Tada sam shvatio da ne gledam u starijeg Brata Branhama, nego kao mladića. I mnogi su počeli da iznose razne pretpostavke.

Braća Nevil, Kolins, Džekson i Rudel, propovedali su na sahrani, održanoj 29. decembra. Vodio sam pevanje i čitao nekrolog. Došlo je toliko ljudi, da je crkva bila prepuna do jedanaest sati, iako je služba počinjala tek u jedan sat posle podne. Stotine su ostale da stoje napolju na parkingu. Bilo je potrebno više od sat vremena, da svi priđu pored kovčega.

Sestra Branham, koja je još uvek patila od potresa mozga, nije mogla da odluči da li će njen muž biti sahranjen u Džefersonvilu, ili Tusonu. Stojeći pored kovčega svog oca, Brat Bili Pol je ponovio reči, koje sam čuo da je izgovorio u Amarilu: „Gospod mi je pomogao da ovo preživim, ali ja nikako neću biti taj čovek, koji će ga predati zemlji.“ Nežno sam uhvatio ožalošćenog sina za ramena i okrenuo ga. Brat Borders ga je zagrlio rukom i izveo napolje. Bili me je ranije zamolio da se uverim da je perika uklonjena, pre nego što se zatvori poklopac kovčega. Kao zaključni korak, zamolio sam gospodina Kuta da skine periku. Kada je to urađeno, pažljivo sam pokrio telo Brata Branhama, posebnom tkaninom, poklopac je bio zatvoren, i moje oči su bile poslednje, koje su videle ostatke Božijeg proroka.

Gospodin Kut je zaključao kovčeg i stavio ga u privatni trezor, na poslednjem spratu svoje pogrebne kuće, da sačeka odluku Sestre Branham. Eto pravih činjenica o tome šta se dogodilo. Svetom su se proširile glasine da je stavljen pod duboko zamrzavanje u vrednosti od petnaest hiljada dolara, u iščekivanju njegovog vaskrsenja, iako se ništa slično nije dogodilo. (Čak i nakon njegove smrti, bilo je onih koji su svim podmuklim sredstvima pokušali da obeščaste Brata Branhama, njegovu porodicu i njegove verne sledbenike.)

U četiri sata po podne, izašavši napolje posle službe, mnogi ljudi su počeli da primećuju neobičnu boju i krugove oko sunca. Otac me je uputio da obratim pažnju na tu neobičnu pojavu, a zatim je otišao da pozovem sestre u Teksas, da vidi da li se tamo dešava ista pojava. Zvao je Kaliforniju i druga mesta. Odasvud je stigao isti odgovor: svuda su videli potpuno isti fenomen. Pod znakom je umro, pod znakom je rođen, i za vreme njegovog parastosa bio je znak na nebu.

Mediji su započeli potragu za pričom vrednom vesti o smrti Brata Branhama. Na sreću, obavešten sam da je u šest sati uveče jedna televizijska stanica trebalo da obavesti gledaoce da su sledbenici pokojnog Vilijama Branhama, u iščekivanju njegovog vaskrsenja, stavili njegovo telo u trezor, umesto da ga sahrane. Kontaktirao sam Brata Bilija Pola i saopštio uznemirujuću vest o predstojećem emitovanju i on me je zamolio da ga zaustavim, ako mogu. Nemajući pojma o kojoj TV stanici je reč, počeo sam da zovem sve, i konačno došao do pravog direktora vesti, bukvalno dva minuta pre emitovanja programa. Brzo sam mu rekao prave činjenice slučaja, objašnjavajući da je odlaganje sahrane rezultat povrede Sestre Branham. Rekao sam mu da nemamo nikakve veze sa ovom pričom o zamrzavanju. Čovek je

izrazio zahvalnost što sam ga nazvao i rekao: „Propovedniče Grin, cenim što ste mi to rekli. Bilo bi mi veoma neprijatno da izazovem takvu osudu na porodicu.“

Završilo se to time, da je tek 11. aprila, 1966. godine, nakon oporavka Sestre Branham, prorok konačno sahranjen.

Počevši od rođendana Brata Branhama, 6. aprila 1966, Brat Bili Pol je održao specijalne službe u Džefersonvilu, na kojima je pustio sedam kasete koje je prorok propovedao, ali nije dozvolio da se distribuju. Na ovom sastanku, počele su da se šire glasine da će Brat Branham tajno ustati iz mrtvih. Jedne večeri, dok sam bio u svojoj kancelariji i pomagao Biliju Polu, zazvonio je telefon. Bio je dan pred Uskrs. - Glas sa druge strane, grubo me je upitao: „Ko to govori?“ - zahtevao je.

„Peri Grin“, odgovorio sam.

Napisao je moje ime i pitao da li je to uradio ispravno. Ispravio sam ga, misleći da je to neko koga dobro poznajem, da se samo poigrava, kao da ne zna ovo neobično pisanje moga imena. Pitao me je da li držimo specijalne službe. Odgovorio sam da je tako. Postepeno sam počeo da shvatam da to nije porodični prijatelj. Na kraju sam pitao s kim razgovaram.

„Ovde je gospodin Braun iz Junajted Press Internejšnl, iz Luisvila“, odgovorio je, a zatim oštro upitao: „ Pa, vi očekujete da će Vilijam Branham vaskrsnuti na Uskrsnje jutro, zar ne?“

Malo me je zaprepastila direktnost njegovog pitanja, ali sam uspeo da dođem do opreznog odgovora: „Pa, gospodine, možda neko i veruje. Koje ste vi vere?“

„Baptist“, stigao je odgovor.

„Zar ne verujete u vaskrsenje? - parirao sam. „Zar ne verujete u Drugi dolazak Gospodnji?“

„Verujem“, priznao je.

„Pa, mi, takođe, verujemo“, rekao sam.

Njegovo sledeće pitanje je bilo osmišljeno da me uhvati sopstvenim rečima: „Smatrate li da bi se to moglo dogoditi sutra ujutru?“

„Gospodine“, rekao sam iskreno, „ne bih se nimalo iznenadio da se to desi.“

To je bilo ono, što mu je trebalo. Imao je dovoljno informacija, da izvrne moje reči. Sledećeg dana, Junajted Press-Internejšl je širom sveta o meni saopštio sledeće: „Propovednik Peri Grin, pastor Tabernakla Tusona od četiri stotine članova, rekao je: 'Neki od sledbenika pokojnog Vilijama Branhama veruju da će on ustati na Uskrsnje nedeljno jutro, od mrtvih, a što se mene tiče, neću se iznenaditi ako se to desi.“

U Tusonu su radnici Junajted presa uzeli imenik grada i pronašli ime Peri Grin, kao i adresu

Tabernakla Tusona, Centralne crkve skupštine Božije, na adresi Rajntstaun Roud, 560 S. Stoun (jer je tako ona tamo navedena). Na taj način, njihovo lokalno obaveštenje o meni je govorilo kao o propovedniku Skupštine Božije. Neki ljudi koji su pratili poruku Brata Branham u Tusonu, pročitali su članak i bili su veoma uznemireni. Telefonom su mi upućene hitne reči, da „držim jezik za zubima“.

U Džefersonvilu je imalo isti efekat. Lideri pratilaca poruke su mi prišli i jasno stavili do znanja da nije moje bilo da razgovaram sa novinarima i da će, ako se nešto kaže, to biti „objavljeno zvanično“. Nepotrebno je reći da sam imao užasan osećaj, jer sam izazvao klevetu na Sestru Branham i njenu decu, kao i na život i službu Brata Branham; naravno da sam znao da ne veruju u tako nešto. Toga dana sam rekao Sestri Branham da bih radije bio zakopan u zaboravu, nego da izazivam bilo kakvu klevetu, tugu ili nemir njenoj porodici. Njene ljubazne reči su me ohrabrile: „Brate Grin, verujem ti.“

Naravno, sledećeg dana su novine smatrale da je potrebno da ovo isteraju do kraja. „On ne vaskrsava“, bio je njihov glupi i samozadovoljni nastavak originalne priče. Isti reporter, tražeći komentare, pokušao je da me pozove, ali me nije bilo. Brat Harold MekKlintok se javio na telefon i odbio da daje bilo kakve informacije. Pozvao je Brata Bilija, koji mu je rekao da niko nije ništa slično učio. Na osnovu ovoga, reporter je pokušao da stvori polemiku između mene i Brata Bilija Pola, kako bi stvorio još više novinskog materijala, ali je jeftin pokušaj propao.

Članak je bio pun opakih i izmišljenih laži. Tamo je, čak, pisalo da sam doveo sedam stotina ljudi na groblje, da se Vilijam Branham podigne iz mrtvih. Moji prijatelji širom sveta, nakon što su pročitali taj članak, odmahivali su glavom i govorili: „Peri Grin je poludeo!“

Ali istina je u tome, da u utorak, kada sam otputovao iz Džefersonvila nazad u Tuson, ja nisam, čak, ni znao da će Brat Branham biti sahranjen sledećeg ponedeljka. Niko to nije znao, sve dok Sestra Branham nije stigla i donela odluku.

Isti ljudi, koji su mi dolazili u Džefersonvilu i govorili mi da „držim jezik za zubima,“ nisu se puno bolje snašli u svojim razgovorima sa novinarima. Pitali su ih šta misle o Bratu Branhamu. Novinari su lako iskrivljavali njihove istinite odgovore. Govorili su: „Pa, on je bio više od proroka.“ Njihove reči su predstavljene na takav način, da oni nisu verovali da će Vilijam Branham uopšte ustati iz mrtvih. Tada sam im ja postavio pitanje da li oni veruju u to, ili ne. Konačno, posle izvesnog iskustva sa jeftinom novinarkom, i sami su shvatili da su moje reči iskrivljene, na isti način kao i njihove.

Nisam rekao šta je taj reporter napisao u novinama. Ali hoću da kažem sledeće: ja sam bio poslednji propovednik, kojeg je ovaj Božiji prorok rukopoložio, smatram to velikom čašću. Bio sam poslednji čovek kojega je video u viziji, u javnosti. Bio sam poslednji propovednik, čiju je propoved on čuo; i osećao sam se kao Timotej, koji propoveda u Pavlovom prisustvu, ili kao jedan od učenika u prisustvu Isusa. To nije bilo lako, ali on me je zamolio da to uradim, i hvala Bogu što sam imao hrabrosti da to uradim.

Imao sam čast da budem poslednji kome je on služio Večeru Gospodnju, i poslednji koji ju je njemu služio. Ja sam bio prva osoba, koja je stigla na mesto nesreće, osim onih koji su već

bili tamo kada se dogodila. Bio sam prva osoba, koja je videla auto. Bio sam prvi, koji je video da se osvestio, kada sam mu rekao za znak na mesecu. Bio sam prvi vernik, koji je saznao da je napustio ovaj život. Bio sam prvi vernik, koji je video njegovo telo. Bio sam prvi vernik, koji ga je video u beloj odeći. Imao sam čast i odgovornost da putujem sa njegovim ostacima na putu kući.

Pošto Božić nije rođendan Gospoda Isusa Hrista, Božić mi vraća potpuno drugačija sećanja. Iako je, prema svetskom konceptu, naš Brat „preminuo“, i dalje sam osećao pomazano prisustvo kod njega.

Kao što sam već rekao, moje oči su poslednje videle njegove zemne ostatke, ali ja verujem da ću biti jedan od prvih koji će videti njegovo vaskrslo telo, kada mrtvi u Hristu vaskrsnu.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com